

Úrskurður
úrskurðarnefndar fjarskipta- og póstmála
í máli nr. 6/2024

Kæra á ákvörðun Fjarskiptastofu nr. 10/2024:
Beiðni Félags heyrnarlausra um að myndsímatúlkun falli undir reglur um alþjónustu

I. Hin kærða ákvörðun

1. Með stjórnsýslukæru, dags. 25. september 2024, hefur Félag heyrnarlausra kært ákvörðun Fjarskiptastofu (FST) nr. 10/2024: „*Beiðni Félags heyrnarlausra um að myndsímatúlkun falli undir reglur um alþjónustu*“ (hin kærða ákvörðun) til úrskurðarnefndar fjarskipta- og póstmála (ÚFP).
2. Af hálfu kæranda er þess krafist að hin kærða ákvörðun verði felld úr gildi og úrskurðað verði um rétt heyrnarlausra til aðgangs að fullnægjandi fjarskiptaþjónustu.
3. Af hálfu FST er þess krafist að hin kærða ákvörðun verði staðfest með vísan til forsendna hennar.

II. Helstu málsatvik.

4. Upphaf fyrirbyggjandi máls má rekja til þess að hinn 29. apríl 2024 barst Fjarskiptastofu beiðni frá Félagi Heyrnarlausra þess efnis að stofnunin taki ákvörðun um aðgang heyrnarlausra að fullnægjandi fjarskiptaþjónustu samkvæmt reglum um alþjónustu, skv. 17. gr. laga um Fjarskiptastofu, nr. 75/2021, sbr. 8. gr. reglugerðar nr. 1100/2022, en félagið taldi félagsmenn sína ekki hafa aðgang að fullnægjandi fjarskiptaþjónustu samkvæmt reglunum. Samkvæmt erindinu er Samskiptamiðstöð heyrnarlausra og heyrnarskertra eina stofnun hér á landi sem starfar á grundvelli íslensks táknmáls og hefur veitt myndsímatúlkunþjónustu. Fjármögnun og aðgengi hafi verið takmarkað og ótryggt.
5. Með bréfi, dags. 14. júní 2024, sendi FST félaginu frumálit stofnunarinnar á beiðninni. Þar var m.a. bent á að stofnunin hefði með ákvörðun nr. 20/2016 hafnað sambærilegu erindi Félags heyrnarlausra um að myndsímatúlkun félli undir að vera „þjónusta við öryrkja og notendur með sérstakar þjóðfélagsþarfir“ og þar með undir hugtakið alþjónusta. Í þeirri ákvörðun kom fram að ef ætlunin hefði verið að myndsímatúlkun félli undir reglur um alþjónustu hefði þurft að kveða skýrt á um það. Þá benti FST á að ÚFP tók undir þessa niðurstöðu í máli nr. 1/2017.

6. FST bærust svör við frumálitinu hinn 28. júní 2024, þar sem komu fram sjónarmið Félags heyrnarlausra, ásamt bréfi Mennta- og menningarmálaráðuneytisins til Samskiptamiðstöðvar heyrnarlausra og heyrnarskertra, dags. 13. júní 2019.
7. Hinn 28. ágúst 2024 komst Fjarskiptastofa að niðurstöðu í málinu og tók þá ákvörðun að hafna kröfu Félags Heyrnarlausra um að Fjarskiptastofa taki ákvörðun um aðgang heyrnarlausra að fullnægjandi fjarskiptaþjónustu samkvæmt reglum um alþjónustu, skv. 17. gr. laga nr. 75/2021, sbr. 8. gr. reglugerðar nr. 1100/2022.
8. Niðurstaðan var byggð á þeim forsendum að félagsmönnum félagsins sé þegar tryggður aðgangur að skilgreindri alþjónustu. Í 1. mgr. 62. gr. fjarskiptalaga, nr. 70/2022, segir „*Neytendum skal á lögheimili eða aðsetri samkvæmt skráningu hjá Þjóðskrá Íslands tryggður aðgangur á viðráðanlegu verði að nothæfri netaðgangspjónustu og símaþjónustu með tilgreindum gæðum, þ.m.t. tengingu sem liggur að baki.*“ Þá segir í 6. mgr. 62. gr. laganna að í reglugerð ráðherra sé nánar kveðið á um þá þjónustu og aðgerðir sem neytendum skal standa til boða í gegn um viðkomandi tengingu. Samkvæmt reglugerð um alþjónustu á sviði fjarskipta, nr. 1100/2022, er sú fjarskiptaþjónusta sem fellur undir reglugerð um alþjónustu annars vegar símaþjónusta og hins vegar nothæf netaðgangspjónusta, sbr. 1. mgr. 4. gr. reglugerðarinnar. Myndsímatúlkaþjónusta sé því ekki þjónustutegund innan alþjónustu.
9. Í hinni kærðu ákvörðun tók FST fram að þeirri kvöð sem kærandi gerði kröfu um yrði ekki lögð á fjarskiptafyrirtæki, eitt eða fleiri, án skýrrar lagaheimildar um að slík þjónusta falli undir alþjónustuhugtakið eða ákvörðun sé tekin um slíkt af ráðherra. Yrði því óhjákvæmilega að hafna kröfum kæranda.
10. Kæra barst ÚFP hinn 25. september 2024 þar sem Félag heyrnarlausra krafðist þess að úrskurðarnefndin tæki málið til efnismeðferðar, ógilti hina kærðu ákvörðun og úrskurði um rétt heyrnarlausra til aðgengis að fullnægjandi fjarskiptaþjónustu.

III. Helstu sjónarmið aðila

1.

11. Í stjórnsýslukæru til ÚFP kemur fram að hin kærða ákvörðun FST varði það hvort myndsímatúlkaþjónusta falli undir hugtakið alþjónusta, samkvæmt reglum um alþjónustu.

1.1.

12. Í kæru sinni greinir Félag heyrnarlausra frá atvikum eins og þau horfa við félaginu.
13. Í kærinni er rakið að samkvæmt 2. mgr. 2. gr. fjarskiptalaga skuli íslenska ríkið stuðla að því að öllum landsmönnum bjóðist aðgangur að fjarskiptaþjónustu. Meginhlutverk Fjarskiptastofu sé að tryggja hagkvæma, örugga og aðgengilega fjarskiptaþjónustu fyrir alla landsmenn. Fjarskiptaþjónusta sé skilgreind í 21. tölul. 1. mgr. 5. gr. laganna sem hvers konar sending og móttaka tákna, merkja, mynda eða hljóða eða hvers konar boðmiðlun eftir þráðum eða með þráðlausri útbreiðslu eða öðrum rafsegulfræðilegum aðgerðum. Þá taki hugtakið til fjarskiptaþjónustu á milli einstaklinga í skilningi fjarskiptalaga.

14. Félag heyrnarlausra segir að þrátt fyrir framan ritað hafi stór hópur landsmanna, sem býr við heyrnarleysi eða heyrnarskerðingu og notar íslenskt táknmál til samskipta, ekki aðgang að fjarskiptaþjónustu til jafns við aðra. Á Íslandi sé ekkert fjarskiptafyrirtæki sem veitir fjarskiptaþjónustu sem kemur að gagni í samskiptum heyrnarlausra og heyrandi. Samskiptamiðstöð heyrnarlausra og heyrnarskertra (hér eftir „SHH“) sé eina stofnunin hér á landi sem starfar á grundvelli íslensks táknmáls og hafi veitt myndsímatúlkabjónustu til að gera heyrnarlausum og heyrandi það kleift að eiga í samskiptum.
15. SHH sé ekki fjarskiptafyrirtæki og telur kærandi aðgengi því hafa verið takmarkað, bæði hvað varðar opnunartíma sem og bið eftir þjónustunni. Þá segir að fyrir liggi afstaða mennta- og menningarmálaráðherra um að það falli utan lögákveðins hlutverks SHH að veita myndsímatúlkabjónustu, enda sé það hlutverk Fjarskiptastofu að tryggja slíka þjónustu.
16. Í kærrunni er vísað til hlutverks Fjarskiptastofu skv. a-lið 1. mgr. 2. gr. laga nr. 75/2021. Ennfremur að Fjarskiptastofu beri skv. e-lið 1. mgr. 7. gr. laganna að gæta hagsmuna almennings, m.a. með því að tryggja hag notenda sem best, þ.m.t. einstakra þjóðfélagshópa og þar á meðal öryrkja. Þá er bent á skyldu Fjarskiptastofu til að vinna gegn hindrunum í vegi fjarskiptaþjónustu, sbr. 3. mgr. 13. gr. laganna.
17. Með erindi, dags. 29. apríl 2024, var þess beiðst af hálfu kæranda að FST tæki ákvörðun um aðgang heyrnarlausra að fullnægjandi fjarskiptaþjónustu skv. 17. gr. laga nr. 75/2021, sbr. 8. gr. reglugerðar nr. 1100/2022. Með bréfi dags. 28. júní s.á. gerði kærandi síðan þá kröfu að ef Fjarskiptastofa mæti það sem svo að myndsímatúlkun félli ekki undir alþjónustu bæri stofnuninni að veita heyrnarlausum og heyrnarskertum aðgengi að fjarskiptaþjónustu og tryggja hag þeirra sem best með öðrum hætti, sbr. a-lið 1. mgr. 2. gr. og e-lið 1. mgr. 7. gr. laga nr. 75/2021.
18. Kærandi bendir á að ákveðin þversögn búi að baki niðurstöðu hinnar kærðu ákvörðunar. Í hinni kærðu ákvörðun sé komist að þeirri niðurstöðu að símaþjónusta sé fjarskiptaþjónusta sem geri einstaklingum kleift að hefja og taka við símtölum beint eða óbeint, óháð tækni, sbr. 44. tölul. 5. gr. fjarskiptalaga. Þá komi fram að neytendum skuli tryggður aðgangur að slíkri þjónustu og hún falli undir reglur um alþjónustu. Niðurstaða Fjarskiptastofu er hins vegar sú að myndsímatúlkabjónusta sé ekki þjónustutegund innan alþjónustu.
19. Í þessu sambandi bendir kærandi á að svo heyrandi og heyrnarlausum sé kleift að nota símaþjónustu sín á milli þurfa þeir að notast við myndsímatúlkun. Þannig eigi viðkomandi símanotendur í óbeinu símasambandi, þ.e. símaþjónustan er þá notuð með milligöngu táknmálstúlks fyrir tilstilli tækninnar. Kærandi byggir á því að símaþjónusta sé almenn fjarskiptaþjónusta og ekki bundin við það að hringt sé úr borðsíma í borðsíma heldur er símaþjónustan óháð tækni sem og milligöngu þriðja aðila og því sé myndsímatúlkun eitt form af símaþjónustu en ekki sérstök þjónustutegund.
20. Kærandi tekur fram að meginhlutverk Fjarskiptastofu sé að tryggja aðgengi að fjarskiptaþjónustu fyrir alla landsmenn og fellur símaþjónusta þar undir. Telur kærandi því að Fjarskiptastofu beri að tryggja heyrnarlausum aðgengi að þeirri þjónustu og bendir á að með hinni kærðu ákvörðun sé í raun stór hópur fólks útilokaður frá aðgengi að fjarskiptaþjónustu í formi símaþjónustu.
21. Þá bendir kærandi á þá augljósu mismunun sem hin kærða ákvörðun leiðir af sér. Heyrnarlausir og aðrir þeir sem nota táknmál til tjáningar og samskipta notast við myndsímaþjónustu til að hefja og

taka við símtölum sín á milli. Sú þjónusta er fjarskiptabjónusta sem fellur undir reglur um alþjónustu sem símaþjónusta og nothæf netaðgangsbjónusta, sbr. 4. gr. reglugerðar nr. 1100/2022 og er því aðgengi allra landsmanna að henni tryggt. Ef þessi sami hópur ætlar hins vegar að eiga í símasamskiptum við heyrandi, eða öfugt, er sú símaþjónusta sem fram fer í formi myndsímatúlkunar þjónustutegund sem, samkvæmt hinni kærðu ákvörðun, fellur ekki undir alþjónustu. Það girðir fyrir aðgengi hópsins til jafns við aðra.

22. Kærandi telur óásættanlegt að neytendum sé mismunað þegar kemur að aðgengi að svo mikilvægri grunnþjónustu og símaþjónustan er, á grundvelli þess hvaða tungumál mótaðilinn notar, talmál eða táknmál. Telur kærandi það brot á 11. gr. stjórnsýslulaga, nr. 37/1993, sem og jafnræðisreglu stjórnarskrár lýðveldisins Íslands, nr. 33/1944 og beri því að fella hina kærðu ákvörðun úr gildi.
23. Að öllu framangreindu virtu telur kærandi að hin kærða ákvörðun hafi verið í andstöðu við jafnræðisreglu stjórnarskrárinnar og 11. gr. stjórnsýslulaga og beri því að fella hana úr gildi. Auk þess sé hin kærða ákvörðun haldin margvíslegum efnisannmörkum er leiða til þess að fella beri hana úr gildi. Því sé þess krafist að ÚFP taki málið til efnismeðferðar, ógildi hina kærðu ákvörðun og úrskurði um rétt heyrnarlausra til aðgangs að fullnægjandi fjarskiptabjónustu.

1.2

24. Með bréfi, dags. 25. september 2024, var FST send framkomin kæra og veittur kostur á að skila til nefndarinnar athugasemdum við hana. Barst greinargerð FST úrskurðarnefndinni hinn 25. október 2024. FST gerir þá kröfu fyrir úrskurðarnefndinni að hin kærða ákvörðun verði staðfest með vísan til forsendna hennar.
25. FST tekur undir það með kæranda að stofnunin eigi, skv. e-lið 1. mgr. 7. gr. laga nr. 75/2021, að gæta hagsmuna almennings, m.a. með því að tryggja hag notenda sem best, þ.m.t. einstakra þjóðfélagshópa, þar á meðal öryrkja. Um er að ræða mikilvæga þætti í starfi stofnunarinnar og leiðarljós sem stofnuninni ber að líta til í störfum sínum.
26. Stofnunin telur þó að ekki sé um að ræða mikla breytingu frá áðurgildandi lögum, um fjarskipti nr. 81/2003 og um Póst- og fjarskiptastofnun nr. 69/2003, hvað varðar verkefni eða hlutverk hennar í því að gæta hagsmuna almennings og koma í veg fyrir hindranir á fjarskiptabjónustu. Í greinargerð með frumvarpi er varð að lögum nr. 75/2021 um Fjarskiptastofu kemur fram að 1. mgr. 7. gr. og 3. mgr. 13. gr. laganna eru að mestu byggð á ákvæðum úr 3. gr. þágildandi laga um Póst- og fjarskiptastofnun.
27. FST mótmælir þeim málatilbúnaði kæranda að símaþjónusta sé almenn fjarskiptabjónusta og ekki bundin við það að hringt sé úr borðsíma í borðsíma, heldur sé símaþjónusta óháð tækni og milligöngu þriðja aðila og því sé myndsímatúlkun eitt form af símaþjónustu. FST telur að með þessu virðist kærandi leggja rangan skilning í hvað felist í því að símaþjónusta skuli vera „óháð tækni“, þ.e. að kærandi skilji það sem svo að hugtakið símaþjónusta skuli útvíkkað svo að myndsímatúlkun teljist vera eitt form af símaþjónustu.
28. FST segir að líkt og fram komi í athugasemdum um 3. gr. í greinargerð með frumvarpi, sem varð að lögum nr. 72/2018 um breytingu á lögum um Póst- og fjarskiptastofnun og lögum um fjarskipti nr. 81/2003, að frá því að þjónustutegundir alþjónustu voru upphaflega skilgreindar hafði orðið mikil

framþróun í farnetstækni. Með ákvæðinu var verið að endurskoða inntak alþjónustu og færa það til samræmis við tækniþróun. Þar sagði eftirfarandi:

„Í þriðja lagi er kveðið á um að það sé hægt að veita alþjónustu óháð tækni, þ.e. þjónustan verði ekki bundin við tiltekna tækni. Til þessa hefur talsímaþjónusta (heimasími) verið hluti alþjónustu, en samkvæmt skilgreiningu þess hugtaks, sbr. 2. tölul. 3. gr. laga um fjarskipti, er um að ræða símtöl um fastan nettengipunkt. Þessi þjónustutegund alþjónustu hefur því óhjákvæmilega kallað á tengingu notanda við grunnnet fjarskipta (fastanetstengingu).“

29. Þegar breytingin var gerð var farnetsþjónusta orðin mjög útbreidd og nánast allir landsmenn höfðu aðgang að henni. Þótti því ekki lengur rétt að binda síma- og gagnaflutningsþjónustu innan alþjónustu við fastanetið. Með ákvæðinu var alþjónusta gerð tæknilega hlutlaus (óháð tækni) og þótti rétt að fella burt tilvísun áðurgildandi alþjónustuákvæði um talsímaþjónustu og tala þess í stað um símaþjónustu. Það hugtak var ekki áður skilgreint í fjarskiptalögum, en fól í sér munnlegt samtal yfir almennt fjarskiptanet óháð tækni. Með nýjum fjarskiptalögum nr. 70/2022 var skýringu hugtaksins „símaþjónusta“ fenginn staður í 44. tölul. 5. gr. laganna.
30. FST telur kjarna málsins vera þann að beiðni kæranda, sem fjallað er um í hinni kærðu ákvörðun, féll ekki undir ákvæði fjarskiptalaga um alþjónustu né reglugerð um alþjónustu á sviði fjarskipta nr. 1100/2022. FST segir ekki hafa orðið stefnubreyting í löggjöfinni eða afleiddum reglum hvað þetta varðar frá því að ákvörðun Póst- og fjarskiptastofnunar nr. 20/2016 var tekin vegna umsóknar kæranda um að myndsímatúlkun félli undir reglur um alþjónustu, sem úrskurður úrskurðarnefndar fjarskipta- og póstmála í máli nr. 1/2017 staðfesti.
31. Þá sé myndsímatúlkun enn ekki skilgreind sem tegund fjarskiptaþjónustu innan alþjónustu. Endanotendum skuli aðeins tryggður aðgangur á viðráðanlegu verði að annars vegar símaþjónustu og hins vegar nothæfri netaðgangsbjónustu, sbr. 4. gr. reglugerðar um alþjónustu á sviði fjarskipta nr. 1100/2022.
32. FST telur að þetta komi skýrlega fram í umsögnum kæranda við frumvörp til nýrra fjarskiptalaga. Í umsögnunum komi fram að þessi réttindi voru ekki tryggð í þágildandi löggjöf og reglugerðum um fjarskipti. Þá hafi að mati kæranda verið horfið enn lengra frá því með fyrirbyggjandi frumvarpi, sem síðar varð svo að lögum um fjarskipti nr. 70/2022. Auk þess kom fram í umsögn að kærandi hafi beitt sér fyrir því að fá breytingar á lagaumhverfinu svo unnt sé að fella myndsímatúlkabjónustu undir alþjónustu á sviði fjarskipta.
33. Að lokum segir FST að með hliðsjón af þeim sjónarmiðum sem fram komu í hinni kærðu ákvörðun, sem og ákvörðun Póst- og fjarskiptastofnunar nr. 20/2016, og úrskurði úrskurðarnefndar fjarskipta- og póstmála í máli nr. 1/2017, megi vera ljóst að stofnuninni var óhjákvæmilegt að hafna eiginlegri kröfu kæranda um að myndsímatúlkabjónusta falli undir alþjónustuhugtakið. Hún teljist ekki vera þjónustutegund innan alþjónustu samkvæmt lögum um fjarskipti nr. 70/2022, né reglugerð um alþjónustu á sviði fjarskipta nr. 1100/2022.
34. Af framansögðu og með vísan til forsendna ákvörðunarinnar telur FST að ákvörðun stofnunarinnar sé í samræmi við lög og því beri að staðfesta ákvörðun Fjarskiptastofu nr. 10/2024.

2.

35. Úrskurðarnefnd fjarskipta- og póstmála óskaði eftir frekari sjónarmiðum kæranda og FST meðan á málsmeðferð stóð. Verður hér gerð nánari grein fyrir þeim sjónarmiðum sem kærandi og FST héldu fram.

2.1

36. Með bréfi úrskurðarnefndar, dags. 6. nóvember 2024, var kæranda afhent umsögn FST auk gagna málsins. Var kæranda veittur kostur á að kynna sér athugasemdir FST og, eftir atvikum, skila frekari athugasemdum til nefndarinnar. Var frestur veittur til og með 20. nóvember 2024 og bárust frekari athugasemdir kæranda þann dag.
37. Félag heyrnarlausra bendir á að þrátt fyrir að FST hafi í greinargerð tekið undir með kæranda um að lögákveðið hlutverk stofnunarinnar sé að tryggja hag notenda sem best, þ.m.t. einstakra þjóðfélagshópa og þar á meðal öryrkja, þá hafi stofnunin ekki með nokkru móti tryggt hag heyrnarlausra og heyrnarskertra að þessu leyti. Þá hafi ekki verið komið til móts við þennan hóp þjóðfélagsins.
38. Félag heyrnarlausra telur að FST hafi, þrátt fyrir lagaskyldu þar um, með engum hætti unnið gegn þeim augljósu hindrunum sem eru í aðgengi að fjarskiptaþjónustu að þessu leyti þrátt fyrir að ítrekað hafi verið á það bent. Afleiðingar þess séu að stór hópur fólks er útilokaður með öllu frá aðgengi að síma og sæti þar með hróplegri mismunun.
39. Félag heyrnarlausra gagnrýnir að í greinargerð Fjarskiptastofu sé tilgreint að myndsímatúlkun sé enn ekki skilgreind sem tegund fjarskiptaþjónustu innan alþjónustu. Þá segi orðrétt í greinargerð:

„[e]ndanotendum skal aðeins tryggður aðgangur á viðráðanlegu verði að annars vegar símaþjónustu og hins vegar nothæfri netaðgangsbjónustu, sbr. 4. gr. reglugerðar um alþjónustu á sviði fjarskipta nr. 1100/2022.“

Þeirri spurningu hafi hins vegar ekki verið svarað af hálfu FST með hvaða hætti heyrnarlausum og heyrnarskertum er tryggður aðgangur að símaþjónustu en líkt og fram kemur í greinargerðinni er símaþjónusta skilgreind í 44. tölul. 5. gr. fjarskiptalaga nr. 70/2022 sem:

„Almenn fjarskiptaþjónusta sem gerir kleift að hefja og taka við, beint eða óbeint, innanlandssímtölum og/eða millilandasímtölum með númeri eða númerum úr landsbundnu eða alþjóðlegu númeraskipulagi.“

40. Félag heyrnarlausra ítrekar að stofnuninni sé skylt að vinna gegn hindrunum og tryggja hag notenda sem best en félagið telur að það hafi hún með engum hætti gert.
41. Félag heyrnarlausra bendir á að umrædd hindrun í aðgengi að fjarskiptaþjónustu sé ekki bundin við Ísland eða séríslenskar aðstæður. Systurstofnanir Fjarskiptastofu, sem lúti sama evrópska regluverki, hafa rutt burt sömu hindrunum í fjarskiptaþjónustu og þannig tryggt aðgengi allra, ekki bara sumra, að símaþjónustu. Í þessu samhengi nefnir stofnunin sem dæmi Post- och telestyrelsen (PTS) í Svíþjóð sem starfrækir hvoru tveggja myndsímaþjónustu og textasímaþjónustu til að tryggja aðgengi allra.
42. Að lokum ítrekar Félag heyrnarlausra allan málatilbúnað sinn.

2.2

43. Með bréfi, dags. 5. desember 2024, var FST gefinn kostur á að koma að athugasemdum við viðbótarathugasemdir kæranda. Viðbótarathugasemdir bárust frá FST hinn 12. desember 2024.
44. Við athugasemd Félags heyrnarlausra, um að umrædd hindrun í aðgengi að fjarskiptaþjónustu sé ekki bundin við Ísland eða séríslenskar aðstæður, heldur séu systurstofnanir Fjarskiptastofu sem lúta sama regluverki eins og Post- og telestyrelsen í Svíþjóð, búnar að ryðja burt þessum sömu hindrunum, tekur FST fram að myndsiðmatúlkabjónusta sé ekki algeng ráðstöfun innan Evrópusambandsins og misjafnt hvort þessar ráðstafanir aðildarríkjanna séu felldar undir alþjónustu eða fjármagnaðar með öðrum leiðum. FST bendir á að þessar ráðstafanir byggji alla jafna á settum lagareglum í aðildarríkjunum sem systurstofnanir hennar starfa eftir.
45. FST bendir á að líkt og kemur fram í áttundu efnisgrein hinnar kærðu ákvörðunar, sem og ákvörðun PFS nr. 16/2016, þá eru þær þjónustur sem kærandi vísar til sérstaklega fjármagnaðar með styrk/fjárframlagi frá sænska ríkinu. Samkvæmt 8. gr. sænskrar reglugerðar nr. 2007:951 um leiðbeiningar fyrir Post- og telestyrelsen er stofnunin umsjónaraðili við að bjóða út þjónustuna og fylgist með að hún sé veitt í samræmi við þann samning sem gerður er. Þessar fjarskiptaþjónustur eru því fjármagnaðar af sænska ríkinu, í gegnum almenna skattheimtu, en ekki af fjarskiptamarkaðinum.
46. Til að sambærilegt samkomulag yrði tekið upp hér á landi eða ef leggja á alþjónustukvöð á fjarskiptamarkaðinn um að veita myndsiðmatúlkabjónustu telur FST að þá þurfi skýra lagaheimild og að breyta þurfi regluverkinu sem að FST hefur eftirlit með og starfar eftir.
47. Að öðru leyti vísar FST til hinnar kærðu ákvörðunar, einkum umfjöllunar á bls. 6-9, sem og athugasemda FST sem sendar voru nefndinni með bréfi, dags. 25. október 2024.

IV. Niðurstöður

1.

48. Líkt og að framan er rakið, lýtur málið að beiðni Félags heyrnarlausra um að myndsiðmatúlkun verði talin falla undir reglur um alþjónustu. Niðurstaða hinnar kærðu ákvörðunar var sú að myndsiðmatúlkun félli ekki undir að vera alþjónusta og var kröfu Félags heyrnarlausra því hafnað.
49. Sú ákvörðun var kærð og þess krafist að umrædd ákvörðun verði felld úr gildi í ljósi ofangreindra sjónarmiða og úrskurðað yrði um rétt heyrnarlausra til aðgengis að fullnægjandi fjarskiptaþjónustu.
50. Áður en vikið verður að efnisþáttum kærunnar er rétt að víkja að gildandi laga- og reglugerðarumhverfi, samhengisins vegna.

2.

51. Um hlutverk Fjarskiptastofu er fjallað í samnefndum lögum nr. 75/2021. Er hlutverk stofnunarinnar þar skilgreint í 2. gr. og ber henni, á grundvelli ákvæðisins, m.a. að annast stjórnsýslu og eftirlit með framkvæmd laga um fjarskipti, sbr. a-liður 1. mgr. 2. gr. og að hafa eftirlit með því að framkvæmd og starfsemi sem henni er að lögum falið að hafa eftirlit með sé í samræmi við lög, reglugerðir, reglur,

sem um viðkomandi starfsemi gilda, og að starfsemin sé að öðru leyti í samræmi við heilbrigða og eðlilega viðskiptahætti, sbr. 2. mgr. 2. gr. laganna. Í 3. gr. er svo vikið að markmiði laganna og segir þar m.a. í 1. mgr. að FST skuli með starfsemi sinni stuðla að aðgengilegum, greiðum, hagkvæmum, skilvirkum og öruggum fjarskiptum.

52. FST hefur því m.a. það hlutverk að hafa eftirlit með framkvæmd laga um fjarskipti nr. 70/2022. Markmiði laganna er lýst í 1. mgr. 2. gr. sem er, skv. ákvæðinu, að tryggja aðgengileg, greið, hagkvæm, skilvirk og örugg fjarskipti hér á landi. Enn fremur sé það að auka vernd og valmöguleika neytenda og stuðla að virkri samkeppni, hagkvæmum fjárfestingum og nýsköpun á fjarskiptamarkaði. Í 2. mgr. sömu greinar segir að íslenska ríkið skuli stuðla að því, eftir því sem unnt er, að öllum landsmönnum og fyrirtækjum bjóðist aðgangur að fjarskiptaþjónustu og háhraðanetum, þ.m.t. föstum og þráðlausum netum, eftir því sem lögin mæla nánar fyrir um.
53. Í 7. tölul. 5. gr. fjarskiptalaga er hugtakið „alþjónusta“ skilgreint sem afmarkaðir þættir fjarskipta af tilteknum lágmarksgæðum sem boðnir eru neytendum á viðráðanlegu verði í samræmi við ákvæði laganna.
54. Í X. kafla laganna er svo nánar fjallað um alþjónustu. Í 1. mgr. 62. gr. er kveðið á um að neytendum skuli á lögheimili eða aðsetri samkvæmt skráningu hjá Þjóðskrá Íslands tryggður aðgangur að nothæfri netaðgangspjónustu og símaþjónustu með tilgreindum gæðum, þ.m.t. tengingu sem liggur að baki. Í 2. mgr. 62. gr. segir svo að þjónustutegundir innan alþjónustu séu ekki bundnar tiltekinni tækni.
55. Í 63.- 65. gr. laganna er fjallað um eftirlit með gjaldskrá innan alþjónustu og aðgengi að alþjónustu, aðgengi að alþjónustu og kostnað við að veita alþjónustu. Þá er jafnframt í nefndum ákvæðum að finna heimild fyrir ráðherra til að útfæra ákvæðin í reglugerð. Á þeim grundvelli hefur ráðherra sett reglugerð nr. 1100/2022 um alþjónustu á sviði fjarskipta, þar sem m.a. er nánar kveðið á um þá þjónustu og aðgerðir sem neytendum skuli standa til boða, auk viðmiða um m.a. virkni, gæði og tæknilega eiginleika. Þá er kveðið á um fjármögnun alþjónustu í 66. gr. laganna þar sem segir, í 1. mgr., að til að standa straum af greiðslu fjárframlagasamkvæmt X. kafla laganna skuli innheimta jöfnunargjald sem renni í ríkissjóð.
56. Í II. kafla reglugerðar nr. 1100/2022 er fjallað um alþjónustu, þjónustutegundir og lágmarkskröfur. Þannig er í 4. gr. hennar fjallað um tegundir fjarskiptaþjónustu innan alþjónustu en um er að ræða nánari útfærslu á 62. gr. fjarskiptalaga. Í nefndu ákvæði reglugerðarinnar er kveðið á um að endanotendum, sem uppfylli skilyrði 5. gr. reglugerðarinnar sem kveður nánar á um rétt endanotenda til alþjónustu, skuli tryggður aðgangur á viðráðanlegu verði að eftirfarandi fjarskiptaþjónustu, sem falli undir reglur um alþjónustu: símaþjónusta (1. tölul. 1. mgr. 4. gr.) og nothæfri netaðgangspjónustu (2. tölul. 1. mgr. 4. gr.). Í 2. mgr. er svo tekið fram að réttur til alþjónustu sé ekki fortakslaus og geti verið háð takmörkunum, vegna kostnaðar, landfræðilegra aðstæðna eða annars óhagræðis, sbr. einkum 12. gr. reglugerðarinnar. Vísast hér einnig til ákvæðis 62. gr. fjarskiptalaga.
57. Í 6. gr. reglugerðarinnar er svo talin upp sú þjónusta og þær aðgerðir sem endanotanda skal vera kleift að framkvæma á grundvelli nothæfrar netaðgangspjónustu, í 11 töluliðum. Þar eru m.a. talin upp tölvupóstur, samfélagsmiðlar og símtöl og myndsímtöl (af staðalgæðum). Skal hér jafnframt hafa til

hliðsjónar skilgreiningar í 29. og 36. tölul. 5. gr. fjarskiptalaga, um netaðgangspjónustu og nothæfa netaðgangspjónustu.

58. Líkt og rakið er í hinni kærðu ákvörðun var, með ákvörðunum Póst- og fjarskiptastofnunar (PFS) nr. 30 og 31/2013, alþjónustukvöðum aflétt af Símanum hf. og Já upplýsingaveitum ehf., á þeim forsendum að aðstæður hefðu þróast með þeim hætti að ekki væri þörf á því að viðhafa sérstakar kvaðir um að veita talsímapjónustu, gefa út símaskrá og annast upplýsingapjónustu um símanúmer. Slík þjónusta stæði notendum til boða á markaðsforsendum á viðráðanlegum kjörum. Þá var kvöð á Mílu ehf. um að útvega notendum tengingu við grunnnetið ekki endurnýjuð árið 2022. Eftir stendur því Neyðarlínan ohf. sem alþjónustuveitandi í þeim tilgangi að tryggja að einstaka heimili og vinnustaðir verði ekki sambandslaus með öllu vegna niðurlagningu PSTN kerfisins og fjarskiptaneta. Að síðastnefnda félaginu undaskildu, hefur FST því ekki talið ástæðu til að útnefna eitt fjarskiptafyrirtæki með alþjónustuskyldur, sbr. 1. mgr. 64. gr. fjarskiptalaga.

3.

59. Kærandi byggir kröfu sína *annars vegar* á því að myndsimatúlkajónusta eigi að falla undir hugtakið „alþjónusta“ og þar með undir reglur sem um það gilda skv. fjarskiptalögum, og *hins vegar* á því að FST beri, í ljósi tilgangs og markmiða stofnunarinnar, að tryggja að slík þjónusta sé veitt. Af þeim sökum beri að fallast á kröfur kæranda.

3.1

60. Krafa kæranda er á því reist að FST hafi það hlutverk að tryggja að allir fái aðgang að fullnægjandi fjarskiptajónustu, sem sé í tilviki heyrnarlausra myndsimatúlkajónusta. Er á því byggt að myndsimatúlkajónusta falli undir skilgreiningu laga um fjarskipti á hugtakinu símapjónusta og eigi þar með að falla undir alþjónustu, sbr. X. kafli fjarskiptalaga en viðeigandi ákvæði hans voru rakin hér að framan.
61. Um ákvæði fjarskiptalaga, hvað varðar alþjónustu, vísast til framanrakinnar umfjöllunar. Af þeim ákvæðum er ljóst að í alþjónustu felst sú lágmarkspjónusta sem skal standa notendum til boða á viðráðanlegu verði, þannig að hún komi að notum í daglegu lífi. Er þannig í 1. mgr. 62. gr. fjarskiptalaga, fjallað um inntak alþjónustu, þ.e. að neytendum skuli tryggður aðgangur að nothæfri netaðgangspjónustu og símapjónustu með tilgreindum gæðum þ.m.t. tengingu sem liggur að baki. Líkt og áður er fjallað um tekur skilgreining 7. tölul. 5. gr. fjarskiptalaga á alþjónustu til afmarkaðra þátta fjarskipta af tilteknum lágmarksgæðum sem boðnir eru neytendum á viðráðanlegu verði.
62. Við mat á því hvort tiltekin þjónusta falli undir reglur um alþjónustu er grundvallaratriði að líta til skilgreininga laganna á nefndum þáttum fjarskipta, þ.e. hugtökunum „símþjónusta“ og „nothæf netaðgangspjónusta“.
63. Í 44. tölul. 5. gr. fjarskiptalaga er „símapjónusta“ skilgreind sem „[almenn] fjarskiptajónusta sem gerir kleift að hefja og taka við, beint eða óbeint, innanlandssímtölum og/eða millilandasímtölum með númeri eða númerum úr landsbundnu eða alþjóðlegu númeraskipulagi. Í athugasemdum við frumvarp það sem varð að lögum um fjarskipti, er vikið að því að hugtakinu hafi verið sett í lögin í staðinn fyrir hugtakið „almenn talsímapjónusta“, sem notað var í eldri lögum. Tiltekið er í athugasemdunum að hugtakið „símapjónusta“ yrði tæknilega óháð, og fæli m.a. í sér IP-lausnir. Nánar er vikið að hugtakinu

„símaþjónustu“ í sérstökum athugasemdum við 62. gr. frumvarps þess sem varð að lögum um fjarskipti. Kemur þar fram að hugtakið feli í sér „munnlegt samtal“ yfir almennt fjarskiptanet, óháð tækni í framanröktum skilningi, sbr. skýringar við 44. tölul. 5. gr.

64. Ekki er að finna nánari skilgreiningu á hugtakinu „símaþjónusta“ í reglugerð nr. 1100/2022. Af framanröktum ákvæðum, svo og lögskýringargögnum á bak við ákvæðið, er hins vegar ljóst hugtakið felur í sér munnlegt samtal yfir almennt fjarskiptanet, óháð tækni. Tilvísun til þess að munnlegt samtal sé „óháð tækni“ vísar til þess að þjónustan sé tæknilega óháð og ekki bundin við símtöl (munnlegt samtal) um fastan nettengipunkt, sem kallar á tengingu notanda við grunnet fjarskipta. Var um að ræða breytingu frá því sem áður var, líkt og að framan er rakið, og var þessari breytingu ætlað að færa orðnotkun í lögum um fjarskipti til samræmis við þróun fjarskiptaneta, þar sem endanotendum er m.a. kleift að velja á milli fjölda veitenda símaþjónustu. Kemur enda fram í 2. mgr. 62. gr. fjarskiptalaga að þjónustutegundir innan alþjónustu séu ekki bundnar tiltekinni tækni.
65. Þá er hugtakið „netaðgangsjónusta“ skilgreint í 29. tölul. 5. gr. fjarskiptalaga sem „[almenn] fjarskiptaþjónusta sem veitir aðgang að netinu og þar með tengingu við því sem næst alla endapunkta þess, án tillits til þeirrar nettækni og endabúnaðar sem notaður er“. Í 36. tölul. sama ákvæðis er hugtakið „nothæf netaðgangsjónusta“ skilgreint sem, „[virkni], gæði og tæknilegir eiginleikar sem netaðgangsjónusta skal að lágmarki búa yfir þannig að þjónustan geti komið notendum að gagni í daglegu lífi“.
66. Í reglugerð nr. 1100/2022, er nánar vikið að inntaki hugtaksins „nothæf netaðgangsjónusta“. Þar er í 6. gr. er vikið að aðgerðum eða notkun sem nothæf netaðgangsjónusta skuli að lágmarki styðja. Eru þar talin upp, í 11 tölulíðum, þær aðgerðir og falla þar undir símtöl og myndsímtöl (af staðalgæðum) og teljast til netaðgangsjónustu í framanröktum skilningi, sbr. 11. tölul. ákvæðisins.
67. Í 7. gr. reglugerðarinnar er svo vikið að lágmarkskröfum til þjónustu innan alþjónustu. Kemur þar t.a.m. fram að alþjónustu megi veita endanotendum í gegnum föst net eða þráðlaus net, svo sem farnet eða gervitungl. Um staðalgæði vegna myndsímtala, skv. framangreindum 11. tölul. 6. gr. reglugerðarinnar, fer skv. ákvörðun FST á hverjum tíma og að teknu tilliti til alþjóðlegra viðurkenndra viðmiða, þó að lágmarki 480p.
68. Í ljósi framangreinds, verður að fallast á það með FST að markmiðið með framanrakinni skilgreiningu „símaþjónustu“ í lögum um fjarskipti, sem vísar til munnlegs samtals yfir yfir fjarskiptanet óháð tækni, hafi ekki verið að víkka gildissviðið út til að ná til frekari þjónustutegunda en að framan greinir. Þvert á móti var tilgangur hinnar nýju skilgreiningar að binda símaþjónustu ekki aðeins við símtöl í gegn um fastan nettengipunkt, svo sem framan er rakið. Telur úrskurðarnefndin því ljóst að þessi breyting orðalags hafi ekki verið ætlað að breyta gildissviði fyrri laga og geti því þessi breyting, á núgildandi lögum um fjarskipti, ekki ein og sér leitt til þess að myndsímatúlkun falli undir hugtakið og þar með undir alþjónustu skv. X. kafla laganna.
69. Líkt og framangreind ákvæði bera með sér, hvað varðar alþjónustu, varðar skírskotun 2. mgr. 62. gr., sbr. og 7. tölul. 5. gr. fjarskiptalaga tiltekna eiginleika og eðli þjónustu, sem ætlað er að tryggja aðgang og tengingu, auk tiltekkinnar virkni, gæði og tæknileg eiginleika. Líkt og framan greinir, er nú ekkert eitt fjarskiptafyrirtæki skilgreint með alþjónustuskyldu, sbr. heimild í 64. gr. fjarskiptalaga.

70. Krafa kæranda er á því reist að myndsímatúlkabjónusta skuli falla undir alþjónustu, þ.e. að myndsímatúlkabjónusta falli undir símaþjónustu, eins og það er skilgreint í lögum um fjarskipti. Svo sem framan greinir tekur alþjónusta til lágmarksfjarskiptaþjónustu, sem skal standa notendum til boða á viðráðanlegu verði. Eins og hún er nánar skýrð í lögnum, sbr. og reglugerð nr. 1100/2022, er ljóst að alþjónusta tekur til tiltekinna eiginleika og eðli þjónustu, sem nánar er skilgreind í framanröktum ákvæðum. Falla myndsímtöl þar m.a. undir, sbr. 11. tölul. 6. gr. reglugerðarinnar, þ.e. sú aðgerð að geta hringt myndsímtöl í tilteknum gæðum, sbr. m.a. 7. gr. reglugerðarinnar.
71. Myndsímatúlkabjónusta er ákveðin notkun á myndsímtölum sem krefjast þjónustu þriðja manns sem túlkar samtal heyrnarlauss aðila og heyrandi aðila. Úrskurðarnefndin fellst á það með FST slík myndsímatúlkabjónusta sé sérstök þjónustutegund, umfram þær aðgerðir og þjónustu sem talin er upp í framangreindum ákvæðum. Í ljósi þessa, svo og inntaki alþjónustu, verður ekki talið að myndsímatúlkabjónusta sé þjónustutegund sem geti fallið undir alþjónustu skv. lögum um fjarskipti, eins og alþjónusta er nú skilgreind. Er því fallist á niðurstöðu og forsendur hinnar kærðu ákvörðunar, um að hafna kröfu kæranda, á framangreindum grunni. Þannig skortir á lagaskilyrði til að fallast á kröfur kæranda.
72. Með vísan til framangreinds er kröfu kæranda um ógildingu hinnar kærðu ákvörðunar, á þeim grunni að myndsímatúlkabjónusta falli undir alþjónustu, er hafnað.

3.2

73. Kærandi byggir kröfu sína jafnframt á því að ef myndsímatúlkabjónusta falli ekki undir hugtakið alþjónusta, beri FST samt sem áður að tryggja aðgang að þjónustunni vegna hlutverks síns um að tryggja hagkvæma, örugga og aðgengilega fjarskiptaþjónustu fyrir alla landsmenn.
74. Kærandi vísar í þessu tilliti til hlutverks Fjarskiptastofu skv. 1-lið 1. mgr. 2. gr. laga nr. 75/2021. Þá að Fjarskiptastofu beri skv. e-lið 1. mgr. 7. gr. laganna að gæta hagsmuna almennings, m.a. með því að tryggja hag notenda sem best, þ.m.t. einstakra þjóðfélagshópa og þar á meðal öryrkja. Þá er bent á skyldu FST til að vinna gegn hindrunum í vegi fjarskiptaþjónustu, sbr. 3. mgr. 13. gr. laganna. Aukinheldur vísar kærandi til bréfs mennta- og menningarmálaráðuneytis, frá árinu 2019, auk framkvæmdar í Svíþjóð.
75. Svo sem að framan er rakið, er hlutverki og markmið FST lýst í lögum nr. 75/2021, sbr. og lögum um fjarskipti. Í ákvæðum fjarskiptalaga er svo nánar vikið að hlutverki, valdheimildum og skyldum FST, í samræmi við markmið þeirra laga. Líkt og að framan hefur verið rakið, er það m.a. á hendi FST að tryggja að notendum standi til boða, á viðráðanlegu verði, afmarkaðir þættir fjarskipta.
76. FST ber þannig skylda til að tryggja að aðgengi að tilteknum þáttum þjónustu og aðgerðum, að tilteknum gæðum, en líkt og framan er rakið er ítarlega fjallað um inntak þeirrar lágmarksþjónustu í X. kafla fjarskiptalaga, um alþjónustu, svo og reglugerð nr. 1100/2022.
77. Í ljósi þess sem að framan greinir, þ.e. að myndsímatúlkabjónusta falli hvorki undir símaþjónustu né nothæfa netaðgangsbjónustu og þar með ekki undir alþjónustu, getur það ekki talist til hlutverka FST að tryggja aðgang að slíkri þjónustu. Hlutverk FST er, í samræmi við framangreint, að tryggja að tilteknir þættir fjarskiptaþjónustu séu til staðar, þeir séu nothæfir, að tilteknum gæðum og á

viðráðanlegu verði. Í ljósi alls þess sem framan hefur verið rakið, og í ljósi þess að myndsímatúlkabjónusta fellur ekki undir alþjónustu, verður ekki fallist á sjónarmið kæranda.

78. Þar getur engu breytt bréf mennta- og menningarmálaráðuneytis, enda fær sú afstaða sér ekki stoð í gildandi regluverki. Leiðir enda af lögmætisreglu stjórnarsýsluréttarins, að stjórnvaldathafnir verði að eiga sér stoð í lögum, sér í lagi þegar um er að ræða íþyngjandi stjórnvaldsákvarðanir, sem kvöð gagnvart fjarskiptafyrirtækjum um að veita myndsímatúlkabjónustu væri. Í þeim efnum vísast einnig til úrskurðar úrskurðarnefndar fjarskipta- og póstmála frá 28. júní 2017, í máli nr. 1/2017.
79. Sama gildir um tilvísun kæranda til framkvæmdar í nágrannaríkjum, þ.e. að systurstofnanir FST hafi rutt úr vegi sömu hindrunum í fjarskiptabjónustu og kæra þessa máls lýtur að. Vísar kærandi einkum til fyrirkomulags Post- och telestyrelsen (PTS). Ljóst er að regluverk innan Evrópu er mismunandi milli landa og er misjafnt hvort myndsímatúlkabjónusta, sé sú bjónusta veitt, er felld undir alþjónustu eða fjármagnaðar með öðrum leiðum. Hins vegar er ljóst að þær ráðstafanir byggja alla jafna á settum lagareglum sem viðkomandi eftirlitsstofnanir starfa eftir og er framkvæmd, tilhögun og fjármögnun mismunandi eftir ríkjum.
80. Fallast má á með FST að til að sambærilegt samkomulag yrði tekið upp hér á landi eða ef leggja ætti alþjónustukvöð á fjarskiptamarkaðinn um að veita myndsímatúlkabjónustu þyrfti skýra lagaheimild og breytingar á regluverkinu sem FST hefur eftirlit með og starfar eftir.
81. Með vísan til framangreinds er jafnframt ekki fallist á kröfu kæranda, með vísan til lögbundins hlutverks FST. Er hin kærða ákvörðun því staðfest.

4.

82. Hér að framan hefur úrskurðarnefndin komist að þeirri niðurstöðu að stoð skortir í lögum og reglum til að hægt sé að fella myndsímatúlkabjónustu undir alþjónustuhugtakið í lögum nr. 70/2022. Þá verði ógilding hinnar kærðu ákvörðunar ekki reist á reglum laga um hlutverk FST.
83. Samkvæmt 1. mgr. 20. gr. laga nr. 75/2021 sæta ákvarðanir FST kæru til úrskurðarnefndar fjarskipta- og póstmála, sem er æðra sett stjórnvald vegna ákvarðana FST, sbr. einnig 26. gr. stjórnarsýslulaga. Samkvæmt 5. mgr. 20. gr. laganna, skal taka gjald vegna málskots fjarskiptafyrirtækja, rekstraraðila neta og póstrekenda til úrskurðarnefndar og málsmeðferðar fyrir nefndinni. Gjaldið skal taka mið af kostnaði vegna þóknunar nefndarmanna, rekstur málsins fyrir nefndinni, starfsaðstöðu, sérfræðiaðstoðar og gagnaöflunar. Tapist mál í grundvallaratriðum skal sá málsaðili sem tapar að jafnaði greiða málskostnað. Nefndin skal kveða á um fjárhæð og skiptingu gjalds í úrskurðarorðum sínum. Af því er ljóst að ekki er heimilt að gera neytendum fjarskiptabjónustu og póstþjónustu, FST eða Byggðastofnun að greiða gjald samkvæmt ákvæðinu. Um málskostnað fyrir úrskurðarnefnd vísast einnig til 12. gr. reglugerðar nr. 36/2009, um úrskurðarnefnd fjarskipta- og póstmála.
84. Í máli þessu er kærandi hagsmunafélag og er kæran sett fram fyrir aðila þess félags. Af framangreindum ákvæðum virtum verður kæranda því ekki gert að greiða gjald vegna málskostnaðar fyrir nefndinni. Skal málskostnaður því greiddur úr ríkissjóði, að fjárhæð 1.380.000 kr. Hafi kærandi greitt málskotsgjald að fjárhæð 150.000 kr., á grundvelli 6. gr. reglugerðar nr. 36/2009, ber að endurgreiða það kæranda.

85. Vilji aðilar ekki una úrskurði úrskurðarnefndar fjarskipta- og póstmála er unnt að bera úrskurðinn undir dómstóla. Slíkt mál má höfða innan sex mánaða frá því að viðkomandi fékk vitneskju um úrskurð nefndar, sbr. 3. mgr. 20. gr. laga nr. 75/2021.

V. Úrskurðarorð

Hin kærða ákvörðun Fjarskiptastofu, nr. 10/2024; Beiðni Félags heyrnarlausra um að myndsímatúlkun falli undir reglur um alþjónustu, dags. 28. ágúst 2024, er staðfest.

Málskostnaður að fjárhæð 1.380.000 kr.- greiðist úr ríkissjóði.

Reykjavík, 16. apríl 2025

Þórður Bogason, formaður

Kirstín Flygenring

Kjartan Briem